Камінь, тяжкий від води, піднімаю із дна.
Він перевтілиться, висхне — і сутінним стане.
Він — як зернина. Озерність його — з празерна.
З передзнання сокровенного. З вирви нірвани.
Хочу той камінь знемовити, переректи.
Хочу посіяти в серце, а серце спинити.
Люблю тебе аж до болю... Бо видихнув ти:
— Камінь тяжкий від води, але легший за квіти.